

Sygn. akt V CNP 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi K. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w Katowicach z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt XIX Ga [...]

w sprawie z powództwa N. w W.

przeciwko K. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty

w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej

z dnia 11 września 2008 r., o sygn. akt VI GNc 2329/08,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwanego K.S. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 czerwca 2013 roku podnieść należy, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które podzielić należy na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), których wadliwości podlegają naprawieniu oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Przedstawiona skarga nie spełnia wymogu konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 punkt 3 k.p.c., albowiem skarżący nie wskazał przepisu prawa, z którym niezgodny jest zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego. Przytoczył jedynie, stosownie do art. 424⁴ k.p.c., podstawę skargi, zarzucając „naruszenie proceduralne” przez błędną wykładnię art. 2 ustawy z dnia 24 maja 1989 roku o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych.

Oddzielenie wymogu przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 punkt 2 w związku z 424⁴ k.p.c.) od wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 punkt 3 k.p.c.), jest celowym zabiegiem ustawodawcy (por. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Nie wszystkie bowiem wskazane w ramach podstaw skargi uchybienia przepisom prawa materialnego lub

procesowego mogą być przyczyną niezgodności z prawem, skarżący musi wyraźnie więc wskazać, z którym przepisem orzeczenie jest niezgodne. Spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. polega zatem na odrębnym wskazaniu konkretnego przepisu prawa, tj. numeru artykułu oraz aktu prawnego z podaniem miejsca publikacji, gdyż samo odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia nie stanowi spełnienia tego wymagania. Skarżący nie uprawdopodobnił także wyrządzonej szkody spowodowanej przez wydanie wyroku. Zachowanie wymogu konstrukcyjnego skargi przewidzianego w art. 424⁵ § 1 punkt 4 k.p.c. polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу wskazującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego, zdaniem skarżącego, z prawem.

Z opisanych wyżej przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.